

INTRODUCCIÓ.

La Proposta d'avantprojecte de Llei d'Universitats (versió: 21 de juny de 2002), en endavant: LLUC, conté 8 títols amb 164 articles, 7 disposicions addicionals, 6 disposicions transitòries, una disposició derogatòria i dues disposicions finals.

Des de! punt de vista de tècnica normativa, la LLUC, a diferència del Document preparatiu de l'Avantprojecte de Llei d'Universitats (en endavant DPLLUC), ja ve numerada i intitulada pel que fa al títols, capítols, articles i seccions.

En relació amb la seva sistemàtica, pot ser hagués estat més convenient agrupar els títols I (L'activitat universitària), IV (L'ordenació de l'activitat universitària), V (Instruments bàsics d'ordenació) i VI (La coordinació universitària. El Consell Interuniversitari de Catalunya), tots ells referits a aspectes associats a l'activitat universitària i a la seva ordenació i coordinació. Així mateix, hi ha nombrosos preceptes que són una mera repetició d'altres de la LOU (així, arts. 23, 73, 77, 79, 163.1...) que per raons d'economia i simplificació podrien desaparèixer sense modificar en absolut el sentit de la LLUC.

Continuant amb els aspectes formals de la LLUC es destaca l'absència d'una Exposició de Motius i, el que és més important, l'absència del títol o dels títols competencials que habilitarien a la Comunitat Autònoma catalana per poder dictar aquesta disposició legislativa ¹. Recordem que el títols competencials que en relació amb les Universitats disposa la Generalitat de Catalunya es troben en l'article 15 (ensenyament) i en l'article 9.7 (investigació) de l'Estatut d'Autonomia de Catalunya.

En aquest context, les continues referències realitzades en la LLUC a la concurrència competencial del Departament competent en matèria d'Universitats i a les Universitats (així: arts. 1.2 ,8.2 ,10, 11.2, 12.2, 13.1 ,14, 16.1 ,19, 20, 21.1, 25.2, 26.1, 28, 30, 33, 35, 39, 40, 66.2, 67, ...) dificultarà encara més el ja de per si mateix complex esquema de distribució competencial en deixar en una nebulosa les concretes competències que corresponen a la Generalitat i a les Universitats. Aquesta forma de procedir, impròpia quan precisament el dret d'autonomia universitària és un dret reaccional contra les possibles ingerències dels poders públics, no respecta l'ordre competencial que ha consignat el TC en la seva ja nombrosa jurisprudència en matèria universitària (per totes, la STC 26/1987, fonament jurídic 5). Aquesta postura sembla que vol ser validada mitjançant la introducció de la disposició addicional primera, en afirmar que "Les referències en l'articulat d'aquesta Llei al departament

¹ La LLUC parteix, segons la nostra opinió, de la dificultat de trobar a l'Estatut d'Autonomia de Catalunya una competència adequada per aquesta important regulació, i es per això que comença assenyalant que la Llei té per objecte l'ordenació del sistema universitari català, eufemisme que intenta suplir la manca d'un títol competencial suficient per a la regulació que es pretén realitzar. S'ha de destacar que el fonament jurídic 10 de la STC 26/1987 utilitza el concepte "sistema educatiu nacional", que el TC considera deduït de l'article 27.8 de la CE ("Los poderes públicos inspeccionarán y homologarán el sistema educativo para garantizar el cumplimiento de las leyes"), que no és un precepte de distribució competencial

competent en matèria d'universitats i a les universitats, de manera conjunta, s'entenen fetes en l'àmbit de les competències respectives". Aquesta inclusió, dit amb tots els respectes, no pot suplir la manca de concreció competencial ja que és precisament la llei l'instrument jurídic on s'han de concretar aquestes competències, fomentant-se d'altra manera que les possibles discrepàncies en el desenvolupament d'una determinada competència doni lloc a continus conflictes interpretatius en relació amb el seu abast.

L'adopció per la LLUC d'aquest criteri de concurrència competencial sense concretar les respectives competències que correspon a la Comunitat Autònoma i a la Universitat es complica encara més quan s'afegeixen altres entitats que concorren en el mateix àmbit competencial [així, "Agència per a la Qualitat del Sistema Universitari Català (art. 19.2, 137)]. D'altra banda, en alguns preceptes, la concurrència competencial entre Generalitat i les Universitats catalanes s'articula mitjançant un altre òrgan (el Consell Interuniversitari de Catalunya), que segons la LLUC, és de consulta i assessorament del Govern de la Generalitat de Catalunya en matèria d'Universitats. Així, per exemple, als articles 11.2, 13.1, 14, 15.2 i 76.3 es disposa una atribució competencial al Consell Interuniversitari de Catalunya, de forma que es planteja el dubte de si la competència correspon al departament/universitat o al Consell Interuniversitari de Catalunya.

Com a comentari general s'ha de dir que aquesta nova versió ha recollit alguns dels suggeriments que es plantejaven des de l'àmbit universitari als anteriors documents preparatoris. En finalitzar aquesta breu introducció s'ha d'assenyalar que en aquest Estudi urgent s'ha optat per formular els comentaris pertinents seguint l'ordre dels corresponents Títols de la LLUC mitjançant quadres comparatius entre les respectives regulacions actuals i les disposicions de la LLUC.

Barcelona, a 28 de juny de 2002